

kommer, og vrage og vælge mellem, hvad der er Sandhed og Ret og hvad der er Forskler, der kun blænder Fantasien.

En socialistisk Stat er endnu kun et Ideal, der hidindtil ikke har skaffet sine Dyrkere hverken Lykke eller Velvære.

Nu siger imidlertid »Et Medlem af Kv. Fr.« til de unge Kvinder, hun søger at drage ind i Foreningen: »Socialdemokraternes Sejr er hævet over al Tvivl«.

Men hendes Sejrglæde kommer rigtignok dødfødt til Verden, naar hun i samme Aandedrag spørger: »Men naar?« og saa svarer sig selv: »En uigennemtrængelig Taage skjuler Fremtiden.«

Hvor kan en Sejr være hævet over al Tvivl, saalænge den ligger saa langt ude i det blaa, at en uigennemtrængelig Taage endnu skjuler den for vore Blikke. Den kan allerhøjest være et Haab, en mulig Virkeliggørelse af et skønt Ideal, ikke en Smule mere.

Saa siger hun et andet Sted: »Evropa deler sig mere og mere i to Lejre: den socialdemokratiske og den reaktionære. De liberale Partier og Venstre gaar overalt itu.« Er det en Sandhed, der taaler at se Dagens Lys?

Uagtet man selvfølgelig maa beklage den Splitelse, der af og til har fundet Sted imellem de forskellige Venstregrupper, kan dog vidst ingen nægte, at dette Parti sidder inde med en stor Livskraft, og at det endnu her til Lands byder over det største Stemmental ved vore politiske Valg.

Vi Kvinder maa være meget utaknemlige, naar vi glemme, at de Par Love, der her i Landet er gennemført til Gunst for Kvinderne, nærmest skyldes Venstre, — ikke Socialdemokraterne.

Vil Kvinden søge at naa frem til Ligestilling med Manden i Familien og Staten, maa hun uden smaalige Partihensyn lære, at arbejde sammen med de Mennesker, der er frisindede og humane nok til at ville hjælpe hende til Opnaaelsen af de Formaal, der kan betrygge hendes Stilling og give hende fuld Menneskeret i det Samfund, hun lever og virker i.

Det socialdemokratiske Parti har sikkert Grund til at være »Et Medlem af Kv. Fr.« taknemlig, fordi hun saa varmt taler dets Sag, men hun gavner det ikke eller skaber det nye Tilhængere ved saa tarvelige Forskler, som dem hun byder »Hvad vi vil«s Læsere.

F. Ex. »Ransag Magthavernes Hjerter, og man vil finde, at de ikke tror paa deres egen Sag.«

Er det ikke den ligegyldigste Ting, hvad der foregaar i disse Magthaveres Hjerter, saalænge Forholdene er uforandrede, saalænge de endnu sidde urokkelig fast paa Kapitalen?

»Intelligensen overalt i Evropa har tabt Troen

paa, at det er muligt, uden en forandret Arbejdsdeling, at raade Bod paa og dæmme op mod den overhaandtagende Fattigdom. Dermed er Socialdemokratiets Sejr given.«

At raade Bod paa, fuldstændig at udrydde Fattigdommen, betragter vist desværre netop den evropæiske Intelligens som Utopi i vore Dage.

Mellem Filantroperne findes ikke mange, der tror paa Fattigdommens Udryddelse.

»Man maa være blind, for ikke at se, med hvilken rivende Hurtighed det socialdemokratiske Parti tiltager i Tal og Magt overalt, uagtet den uhyre Modstand, som igoistiske Interesser sætter imod det,« siger »Et Medlem af Kv. Fr.«

Hvorfor bruge saa store Ord? Hvorfor ikke hellere nøjes med, hvad vi alle ved, at Partiet er i stadig, rolig fremadskridende Væxt, og at det som Følge deraf ogsaa voxer i Magt, om det end kun for Øjeblikket har ringe Udsigt til at blive en Stormagt.

»Oplysning er Socialismens Ven, fordi den fører til Socialisme.«

Lad denne Sætning bestaa sin Prøve i Kv. Fr. derved, at Ungdommen faar Lov til at lære og udvikles i fuld Frihed under dens Tag, uden ensidig Paavirkning af et ubestemt Parti; thi saa er det først en Fremskridtsforening i Ordets sande Betydning.

Massi Bruhn.

Arne Garborg: „Fri Skilsmisse“.

Det er ikke noget nyt Arbejde, Hr. Garborg denne Gang har sendt sine Læsere. Det er et Udvalg af forhen trykte Artikler, som han — med Rette — har ment fortjente at bevares. Naar han udgiver dem nu, vil han vel dermed sige, at han endnu staar ved sit Ord, og at hans Udtalelser ikke fra hans Side ønskes ændrede. Maaske er det hans Haab ved denne fornyede »Krigserklæring« at bringe forøget Liv i Diskussionen om »Kærlighed«.

Den første Artikel er en Anmeldelse af Fru Skrams »Constance Ring«. Garborg mener, at Constance, der af Tanten bliver presset til at gifte sig med Grosserer Ring, var aldeles uskikket til det paa Grund af sin forkerte Opdragelse. — »Kvinderne opdrages systematisk i Uvidenhed om det, der vedkommer deres Opgave som Kvinder«. — »Havde jeg vidst bedre Besked om det, der spiller denne store Rolle i Tilværelsen, saa havde det gaaet mig bedre«, gaar det, for sent, op for Constance. — »Sig Kvinderne Sandheden, saa de kan vide, hvad de gør, da vil de blive bedre Hustruer og ogsaa gøre sine Ægtefæller til bedre Mænd«.